

VIATA CRESTINA

Nr. 41 (407)

Anul X (2019)

15 Decembrie

Să vă iubiți unul pe altul! Precum Eu v-am iubit pe voi, așa și voi să vă iubiți unul pe altul! (Ioan 13, 34)

PUBLICAȚIE EDITATĂ ȘI DISTRIBUITĂ GRATUIT DE PAROHIA „SF. ARH. MIHAIL ȘI GAVRIIL” - POIENIȚA, COM. VÂNĂTORI, JUD. IASI, PROTOPOPIATUL PAȘCANI

Duminica a 28-a după Rusalii ▼

PS Sebastian, Episcopul Slatinei

Cu toții suntem chemați la viața în Hristos, la „Nunta”, sau „Cina de taină” pregătită de Dumnezeu. Numai că, adeseori, și noi, ca și cei din pericopa aceasta, invocăm diferite **pretexte**. Unul, zice, și-a luat țarină, altul și-a luat cinci perechi de boi, iar cel de-al treilea și-a luat femeie. Toate, pretexte pentru a nu „cina” împreună cu Dumnezeu.

Ce înseamnă **țarina**? Înseamnă „țărâna” [pământul]! **Materialitatea**, adică! Unii dintre noi ne atașăm prea mult de materie! Ne legăm prea mult de bunurile materiale: de case, de mașini, de bani, chiar și de oamenii din jurul nostru, și de toate celelalte ce nu ne mai lasă timp pentru a ne ocupa și de suflet, încât nu mai găsim timp de a participa duminica și în sărbători la cina lui Dumnezeu, la Cina de taină care este întâlnirea cu El, mai cu seamă în Sfânta Împărtașanie, care se mai numește și Cina Domnului. Ajungem să fim atât de obsedați de lucrurile materiale încât și în timpul rugăciunii, ori când vrem să uităm cu totul de cele pieritoare și atunci ne trezim că ne gândim tot la ele, lăsând tot mai puțin loc lui Dumnezeu în sufletul nostru.

Cinci perechi de boi spune alt invitat că și-a luat. De ce cinci? Pentru că cinci sunt **simțurile noastre cele trupești**, cărora le slujim atât de mult, și prea puțin ne folosim simțirea spirituală, care ar trebui să stăpânească peste toate celelalte. Ce simbolizează **boii**? „**Animalitatea**”! Iraționalitatea specifică animalelor! Purtarea noastră, de multe ori, asemenea lor.

Cel de-al treilea a invocat patimile și **plăcerile cele trupești**. Așa se tâlcuiește **femeia**. Patimile, care nu ne lasă să ne ridicăm cu mintea, cu simțirea și cu ființa noastră întreagă la Dumnezeu, ținându-ne și îngreunându-ne „spre râvna celor de jos”.

Iată ce ne învață evanghelia de astăzi pe noi, cei care, de multe ori, sub un pretext sau altul, nu ne facem timp destul pentru Dumnezeu! Duminica și în sărbători în general, invocăm fel de fel de pretexte, plecând de la bunurile cele materiale, de care nu ne mai putem dezlipi, și de la puțina noastră înțelegere că Dumnezeu este Stăpânul lumii și că până la urmă tot „la mâna Lui” suntem. Evanghelia de astăzi ne arată, așadar, că **nimic nu trebuie să prețuim și să iubim mai mult decât pe Dumnezeu**.

Smerita cugetare ▼

Fericit este omul care Te cunoaște pe Tine, Doamne. Căci ne-ai făcut pentru Tine și neliniștit este sufletul nostru până nu se va odihni în Tine.

FERICITUL AUGUSTIN

Pe urmele sfinților ▼

Ne vorbește Sfântul Antonie cel Mare

Sursa: www.ortodoxiatinerilor.ro

Sfântul **Antonie cel Mare** (251-356), „**părintele monahilor**”, este poate cel mai popular ascet și socotit a fi începutul vieții călugărești. Este considerat de tradiția monastică drept întemeietorul al monahismului, împreună cu Sfântul Pahomie cel Mare.

S-a născut în satul Coma din Egiptul de Mijloc în anul 251, ca fiu al unor țărani creștini înstăriți; aici a învățat să practice credința, mergând des la biserică. După moartea părinților săi - Antonie avea pe atunci vârsta de 20 de ani -, întrebându-se care este calea lui în viață, a auzit în biserică cuvântul Evangheliei, care zice: „De voiești să fii desăvârșit, mergi, vinde avuțiile tale și, venind, urmează Mie” (Matei 19, 21). Antonie a primit acest cuvânt ca și cum îi era adresat lui direct și, după ce și-a împărțit averea la săraci și a dat-o pe sora lui în grija unei comunități de fecioare, s-a retras în singurătate. În anul 312 se instalează deșertul adânc, nu departe de malul Mării Roșii, unde se găsește astăzi mănăstirea care-i poartă numele. Aici trăiește până la moartea sa (356) împreună cu doi ucenici. Este sărbătorit pe 17 ianuarie.

Citate de Sfântul Antonie cel Mare:

• „Nu-ți descoperi gândurile tuturor, ci doar aceluia care pot să-ți vindece sufletul.”

• „Eu nu mă mai tem de Domnul, ci Îl iubesc.”

• „Începutul și sfârșitul mântuirii este dragostea. Mânia este semnul vădit al celor ce nu cinstesc pe Dumnezeu.”

• „Începutul păcatului e pofta, al mântuirii e dragostea.”

• „Oriunde vei merge, să ai înaintea ta pe Dumnezeu. Orice vei face, să ai mărturie din Sfintele Scripturi.”

• „Omul care rabdă necazurile cu inimă bună și cu mulțumire va lua cununa muceritiei.”

• „Pentru Bine și pentru Dreptate trebuie să cerți pe cei răi, dar nu pentru patima mâniei.”

• „Viața și moartea mea depind de ceilalți, căci, dacă l-am câștigat pe aproapele meu, l-am câștigat pe Dumnezeu.”

• „Cartea mea, filosofule, este firea celor făcute și, ori de câte ori doresc, pot să citesc în cele făcute de Dumnezeu.”

• „De la aproapele vine și viața, și moartea. Căci, dacă aducem folos duhovnicesc aproapelui, pe Dumnezeu dobândim și dacă greșim aproapelui, lui Hristos greșim.”

Datoria creștinului este să-și câștige cele de trebuință numai prin muncă cinstită și nicidecum să-și însușească pe nedrept lucrurile străine. Atunci când cade sub ispita acestui păcat, creștinul trebuie să se spovedească la preotul duhovnic.

Fapte rele și patimi

Preot Daniel ȚIFUI
Sursa: doxologia.ro

Trăim într-o societate cu foarte multe tentații, în care valorile tradiționale și creștinești parcă sunt lăsate în uitare, unde cinstea, corectitudinea și omenia sunt trecute cu vederea. Goana după bani, după o îmbogățire cât mai rapidă a ajuns să primeze în detrimentul celor spirituale. Tinerii, ba chiar și copiii, țințesc de multe ori spre astfel de „modele” în viață, care au bani, au faimă, au putere, și dacă ar putea să le aibă pe toate astea așa dintr-o dată, fără muncă, fără un efort prea mare și într-un timp cât mai scurt.

Bogăția în sine nu este condamnată de Domnul nostru Iisus Hristos, ci alipirea sufletului de ea, adică atunci când omul își face un scop în viață de a se îmbogăți, uitând de Dumnezeu și de sufletul lui și mai mult decât atât, când bogățiile sunt strânse prin mijloace necinstite, furt, înșelăciune, nedreptate etc.

Vorbind despre bogăție și despre moștenirea pe care ar trebuie să o lăsăm copiilor, **Sfântul Ioan Gură de Aur** spune: „Ai dori să-ți lași copilul bogat? Învață-l să fie cinstit, pentru că numai așa își va putea păstra averea. Și, chiar dacă n-o mai sporește, n-o va micșora pe cea dobândită. Dacă însă e viclen și dacă-i lași moștenire bogății nemăsurate, atunci fii sigur că nu va ști să le păstreze. Dimpotrivă, îl vei face să fie mai rău decât cei ajunși la sărăcia cea mai neagră. E de preferat sărăcia în locul bogăției pentru cei ce nu știu să-și crească copiii așa cum trebuie.

Aceasta pentru că sărăcia îi ține aproape de virtute fără voia lor, în timp ce bogăția nu-i lasă să fie înțelepți nici dacă ar dori-o, ci îi distruge, împingându-i spre rele și nenorociri nenumărate.

Sădiți în sufletele lor bunătatea, smerenia, buna-cuviință, înțelepciunea și orice altă virtute. Dacă strângem această bogăție pentru noi și pentru copiii noștri, și în această viață ne vom bucura de strălucire, dar și în cea viitoare vom auzi vocea fericită cu care Domnul Iisus Hristos îi recunoaște ca ai Săi pe toți cei care L-au mărturisit”.

Dumnezeu, în purtarea Sa de grijă, a dat oamenilor **cele zece porunci**, numite și Decalogul, iar porunca a VIII-a spune: „**Să nu furi!**” (Ieșirea 20, 15).

Această poruncă oprește **luarea sau însușirea pe nedrept a bunurilor străine**, împotriva acestei porunci se păcătuiește prin: luarea lucrurilor altuia pe ascuns (furt), sau cu forța (tâlhărie), sau prin mijloace viclene, de pildă prin falsificare de acte, cumpărare cu bani falși, vânzarea cu măsuri mincinoase (înșelăciune). Vânzarea cu adaos foarte mare (speculă), luarea de dobândă mare (cămătărie), oprirea plății convenite lucrătorilor, luarea de mită, neîntoarcerea lucrului luat cu împrumut sunt și ele păcate împotriva acestei porunci.

În cazul elevilor, **copiatul la teste, la examene, șoptitul la lecție, copierea temelor de la colegi, de pe internet**, toate pentru a primi o notă nemeritată sau un loc nemeritat la liceu sau la facultate sunt păcate. În societatea noastră aceste păcate sunt atât de frec-

vente încât multora li se pare ceva normal. Dacă nu le faci acestea, înseamnă că nu știi să te descurci, ești considerat „depășit”, „fraier”; corectitudinea este considerată o slăbiciune, un defect... Dar lucrurile trebuie privite în perspectivă, în ansamblu. Nu întâmplător unii au de suferit, aparent nevinovați fiind. **Dumnezeu nu rămâne dator nimănui.** Orice lucru dobândit pe nedrept – mai ales când altcineva are de pierdut de pe urma înșelătoriei noastre – nu va folosi în viață, ci mai rău, va aduce necazuri mai devreme sau mai târziu. De aceea, trebuie să urmărim calea corectitudinii, cu nădejdea că vom fi răsplătiți, chiar dacă nu întotdeauna pe moment. Pentru aceasta este nevoie de nădejde și de răbdare.

Furtul este un păcat greu fiindcă lovește în datoria de a fi drept și a iubi pe aproapele nostru.

Sfântul Apostol Pavel îl numără printre păcatele care îl lipsesc pe făptuitor de Împărăția lui Dumnezeu (1 Corinteni 6, 10). Datoria creștinului este să-și câștige cele de trebuință numai prin muncă cinstită și nicidecum să-și însușească pe nedrept lucrurile străine. Atunci când cade sub ispita acestui păcat, creștinul trebuie să se spovedească la preotul duhovnic.

Cred că acum este nevoie să punem în lumină aceste valori sau virtuți creștine ca: **cinstea, corectitudinea, bunătatea, iubirea de adevăr**; adunând astfel „bogății nepieritoare”, acolo „unde nici molia, nici rugina nu le strică, unde furii nu le sapă și nu le fură. Căci unde este comoara ta, acolo va fi și inima ta” (Matei 6, 20-21).

Clopoțelul ca obiect liturgic

Pr. Prof. Dr. Ene BRANIȘTE

Printre obiectele de cult care sunt păstrate pe Sfânta Masă se găsește și un clopoțel care este folosit în unele momente liturgice, cum este Liturgia Darurilor mai înainte sfințite, pentru a atrage atenția credincioșilor, ca să îngenuncheze și să fie mai râvnițorii în rugăciune. Mai este folosit și în alte împrejurări, ca de exemplu: după terminarea predicii sau citirea Cazaniei, anunțând pe credincioși să se apropie „cu frică de Dumnezeu și cu credință” de Sfântul Altar, spre a se împărtăși. Clopoțelul s-a folosit în biserică încă din cele mai vechi timpuri, mai ales în vremea persecuțiilor sau năvălirii barbarilor. Era un mijloc de anunțare a creștinilor, fie pentru a încheie ușile, fie pentru a părăsi locașul de închinare.

◀ **Viața liturgică**